

БОРБА®

Стани, стани, юнак балкански,
от сън дълбок се събуди!

На борба

за законност в България
ти своите братя поведи!

Днес, както и преди, благоденстват онези народи, чиито държави са създали най-добри закони и правила, гарантиращи изпълнението им!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папруговъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 65, број 1

Книжка гвеста гвагесет и втора

Март 2016

III „Съюз на репресираните в България след 9 септември 1944 г.“ „Единни срещу комунизма“ – в служба на националната мощ, социалната справедливост и благоденствието, за България!

ОБРЪЩЕНИЕ

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АДМИНИСТРАЦИЯ НА ПРЕЗИДЕНТА
Вх. № 09-00-4
Получено на 01.02.2016

До Президента на Република България
Председателя на НС на РБ
парламентарните групи на: ПП ГЕРБ,
„Реформаторски блок“,
„Патриотичен фронт“ и БДЦ
народните представители в 43-то НС
БТА

Уважаеми госпожи и господа,

Изминалият над четвърт век период на „демократични промени“ в България, започнали с преврата срещу Живков на 10 ноември 1989 г. от БКП, и свършеното до днес основателно поставят въпроса: Подменен ли беше преходът? И следващите: Кой го организира и изпълни? И кой се възползва от подмяната? За нас, членовете на ПП „Съюз на репресираните в България след 9 септември 1944 г.“, обединени в гражданска инициатива „Единни срещу комунизма – за България!“, преходът беше категорично подменен и все още е тласкан в грешна посока. Подмяната, идейно организирана от висшата номенклатура на БКП, се извърши от агентурния, кадровия и криминално проявения апарат на ДС. Създадена в лабораториите на службите за сигурност опозиция изпълни по-скоро декоративни функции, без право на глас. Политическият плурализъм, контролиран от съдебната система и ревниво пазен от идеи за градивни реформи, не успя да формира обща политическа воля за промяна. Засипано с популизъм и демагогия, с противопоставяне и конфликти в

управлението, обществото ни загуби надеждата за действителна реформа. Имитацията на промяна даде възможност на все още необявената за престъпна върхушка на БКП да се прекръсти в БСП и престъпленията, извършени от нея срещу България, да останат ненаказани!

Гореизложеното в съвкупната си цялост създаде условия да се извърши предварително договорената и скрита от народа приватизация. От национализираното след 9 септември 1944 г. богатство на Царство България и построеното от концентрационния социализъм общонародно благо се облажиха всички управляващи и бе сътворена кражбата на века! Създадените за гарант на преразпределението на държавната общонародна собственост групировки зорко наблюдаваха и силово направляваха грабежа. Така и до днес сенките на миналото генерират корупция, престъпност и беззаконие. Провокират събития, унищават протести, с цел да дестабилизируют обществото. Предизвиканите събития водят до циклични смени във властта и управлението, а Европейската комисия в годишните си доклади сипе констатации за липса на промяна.

Уважаеми госпожи и господа,

За нас причината за подмяната на прехода е неизвършената все още в България декомунизация! Демократичната ни общност след 10 ноември 1989 г., вместо да се опре на опита на действителните жертви на комунистическия терор, позволи идеите за компромис, наложени от дисидентдемократите ни, да разпилеят поривите за радикална промяна. Гласовете ни вече 26 години се ползват от дисидентдемократичната номенклатура, която ни държи извън властта в своя изгода и чужд интерес. Затова ние, изстрадалите концентрационния тип болшевишки комунизъм, лишени от възможността да внесем корекция в обществените отношения, на днешния ден, обявен за Ден на почит към жертвите на комунистическия режим, настояваме:

– НС на Република България да обяви наредбата-закон за народния съд, приета на 30 септември 1944 г. и обнародвана в ДВ, бр. 219 от 6 ноември 1944 г., за нищожна!

– На основание Закона за обявяване на БРП(к)/БКП за престъпни, приет на 26 април 2000 г. от 38-то НС, обн., ДВ, бр. 37 от 5 май 2000 г., да гласува закон за лустрация и недопускане щатните, нещатните, криминално проявени и всички служители на ДС, РУМ-НО, службите за сигурност и партийния платен състав на БКП, да заемат обществени длъжности в управлението на Република България и БНБ.

– Ул. „Малко Търново“ до пл. „Независимост“ и ул. „Московска“ 5 в София да получи името на Илия Минев – най-дългогодишния политически затворник в България и в света!

Тези наши искания са тест за Вас, представителите на днешното управляващо мнозинство в 43-то НС на Република България. Предприетите от Вас действия за тяхното законово утвърждаване ще отговорят на въпроса: Кои кои е в българската политика? И кой път ще следваме оттук насетне? Пътят на сляпата подкрепа ли, или този на самостоятелно участие в общественно-политическия живот на България.

С настоящото обръщение ангажираме вниманието Ви върху обстоятелството, че търпението ни е изчерпано! Очакваме Вашите конкретни действия за реална декомунизация и декриминализация на обществото в името на просперитета и благоденствието – за България!

С уважение,

за „Единни срещу комунизма“:

Петър Нешков

Република България
Президент

ДО СЪЮЗА НА РЕПРЕСИРАНИТЕ

Уважаеми гами и господа,

Обръщам се към вас с думите на един смел и доблестен българин: „Следите от нашата кръв ще показват пътя към прекрасното бъдеще и независимо, че няма да го доживеем, другите ще пожънат това, което ние посяхме с усилия“. Тези слова на блажения Евгений Босилков припомнят удобно забравените през последните десетилетия мъченици на българката свобода и на порива ни към демокрация. Те звънят като камбана, като призив, вместо да кръщаваме улици и площади на провалили се диктатори и на техни приближени, най-сетне да кажем цялата истина за чудовищните репресии на тоталитарната власт.

Четвърт век след сгромолясането на Берлинската стена трябва да признаем, че у нас не бе извършена смяна на елитите. Същите стари лица, свързани с комунистическата партия и нейните безскрупулни служби за сигурност, продължават опитите си да доминират нашето общество. Същите сенки от миналото правят всичко възможно да променят дневния ни ред, да ни залъгват колко прекрасен бил животът ни в несвобода, да ни откъснат от семейството на европейските народи. Дори днес, в самото навечерие на деня, в който си спомняме за жертвите на комунистическия терор, политици, живеещи в едно отминало време, опитват да закрият Комисията по досиетата.

През изминалите 25 години пропуснахме да пратим комунизма с всичките му метастази в музея. Като човек, който не е назначил нито един сътрудник на ДС в дипломацията, в съдебната или изпълнителната власт, аз обаче ще съм последният, който би ви казал, че сме обречени да живеем по правилата на прерогилите се тоталитарни елити. Длъжни сме да разчупим печатите на мълчанието и да разкажем на висок глас на децата си цялата истина за комунизма.

Ето защо приех да стана патрон на инициативата на депутати, учени и общественици в учебните програми на българските училища да бъде включено, с подобаваща тежест, обективно и комплексно изучаване на историята на тоталитарните режими през XX век. От цялото си сърце подкрепям и проекта да бъде осветлена ролята на агентите на ДС във фалита на КТБ. Недоумявам пред арогантния опит да се запуши устата на Комисията по досиетата. Уверявам ви, че ще направя всичко по силите си да изпратим окончателно комунизма в музея на миналото. Време е веднъж завинаги да скъсаме оковите на миналото, за да дадем шанс на млада и демократична България.

Поклон пред жертвите на комунистическия режим!

1 февруари 2016 г.

Росен Плевнелиев,
Президент на Република България

Бел. рег. Писмото на Президента до Съюза на репресираните бе прочетено след богослужението, извършено от Неврокопския митрополит Гервасий и произнесеното от него прочувствено слово за жертвите на комунизма, пред параклиса, издигнат за тях в парка на НДК.

Изявление на президента Росен Плевнелиев по време на отчетната пресконференция по повод четвъртата годишнина от встъпване в длъжност

Измина четвъртата година от мандата. Това бяха напрегнати и динамични години за България, Европа и света. Рекордният брой кризи и взаимодействието между тях правят международната среда несигурна и непредсказуема. Като президент до сега трябваше да се справя с няколко особено големи предизвикателства:

Първо – поредица от политически и парламентарни кризи доведоха до сформирани на две служебни правителства. Те изпълниха достойно мисията си.

Второ – отстояване и задълбочаване на евро-атлантическата интеграция на страната, независимо от извънредната вътрешна и външна нестабилност. Да държи здраво посоката, въпреки бурите.

Трето – истинската, голямата криза в България е свързана не с оставката на едно или друго правителство, а с ниското доверие на гражданите в политиците и в институциите. Липсата на доверие поставя на изпитание самата политическа система, като създава предпоставки за възхода на антисистемни популистки партии и крайно националистически идеи и проекти. Доверие се гради с изпълнени обещания, честност и принципни позиции.

Четвърто – вълна от граждански протести и мобилизирането на огромна гражданска енергия за промяна. Гражданите показаха, че искат техният глас да бъде чул – както на многобройните протести, така и на проведените референдуми. Хората се изправиха срещу олигархията и задулсието и пожелаха промяна. Като президент, всячески подкрепям активното гражданско общество.

Пето предизвикателство – постигане на стабилност в страната, въпреки неспокойния, по-опасен и непредсказуем свят и рекорден брой кризи около нас.

Шесто – въвеждане на дългосрочно планиране в държавата. Постигане на съгласие по Национална програма за развитие „България 2020“, а вече и по приоритетите на „България 2030“. Постигане на приемственост в изпълне-

нието на програмата от различните правителства.

Седмо – ускоряване модернизацията на страната, постигане на прогрес и резултати по националните приоритети, въпреки извънредната нестабилност.

Осмо предизвикателство – да бъде истински независим и наднартийен президент, да бъде полезен на народа, да действам по съвест. Въпреки тежките и нестихващи персонални, политически, институционални и медийни атаки срещу мен, да запазя президентската институция като една от малкото, ползващи се с достатъчна степен на обществено доверие.

Моят мандат протича във време на големи геополитически промени, които трансформират характера на досегашната система на международни отношения. 2015-а бе година на извънредно напрежение и грубо нарушаване на правилата на международния правов ред. Свидетели сме на нови геополитически реалности, както и на ниво на напрежение между регионални и глобални сили, невиджано от Втората световна война насам. Средата за сигурност и глобалният дневен ред се влошиха и промениха изцяло.

Днес обединена Европа е в опасност, защото същото поколение, което събори Берлинската стена, издига нови стени на разделение. Европа е отслабена от рекорден брой кризи, които сякаш по-скоро регистрира, без да успее да наложи устойчиви решения. Борим се с последствията, но не решаваме първопричините. Ако ние, европейците, не сме обединени, нямаме бъдеще. Най-голямото предизвикателство днес е да върнем дългосрочната перспектива, цел и визия на проекта за обединена и мирна Европа.

Не с една, а с единадесет кризи трябва да се справи днес Европейският съюз, като всяка една от тях може трайно да отслаби и дестабилизира Съюза, включително и България. Икономическата, финансова и дългова криза не си отива вече седма година. Бежанската криза е ключова за Европа и ще я промени по-

литически, икономически и социално. Гръцката криза създава нестабилност в самото сърце на Европейския съюз – еврозоната. Украинската криза е символ на разрушаването на принципите на международния правов ред, установен в Европа след Втората световна война. В резултат последваха санкции, контрасанкции и противопоставяне по оста ЕС – Русия. Днес терористичните заплахи за Европа са по-високи и по-опасни от всякога. Тероризмът е глобален, изисква глобален отговор и ще отнеме много време, защото идеологията на тероризма може да бъде победена само от образовани и толерантни общества. Борбата срещу тероризма е и борба за образованието на младите и интеграцията и на най-маргинализираните групи в обществото. Сериозна е заплахата за Шенген и свободното движение в ЕС, което бе мечта на поколения европейци. Седем държави въведоха отново контрол на границите си, което не се бе случвало от десетилетия. Има реална опасност за нестабилност в Европа, ако се разпалят стари вражди и противоречия на Балканите. Регионът не бива да се превръща в поле на геополитическа конкуренция, а на международно сътрудничество. На Балканите границите трябва да падат, а не да се местят. На Балканите виждаме и амбиции за водене на политики от миналото. **Европейският съюз в никакъв случай не бива да се съобрази с желанието на Русия за връщане към тези политики на велики сили и сфери на влияние.** Голямата, но крайно опасна, игра на 19-и век не бива да бъде продължена. В 21-ви век се изискват нови идеи, а не връщане към погрешни идеологии от миналото.

Като президент, убеден демократ и европеец, ще дам всичко от себе си в подкрепа на обединена и силна Европа, която да мине през кризите и да стане по-силна от тях.

През изминалата година очаквах много по-видими резултати в разследването на фалита на банка КТБ. Многократно призовах да се стигне докрай. Да се тръгне по пътя на всеки лев, всеки кредит, всеки актив и да се гарантира пълна прозрачност на този процес, като не допуснем досиетата КТБ да се превърнат в механизъм за политически шантаж и задкулисно управление. За мое съжаление, съм длъжен да заявя, че не съм удовлетворен от постигнатото към момента. Няма да спра да изисквам от отговорните ин-

ституции да не позволят поредното ограбване на българския народ чрез аферата КТБ.

Още в началото на мандата посочих като приоритет реформата в сектор „Сигурност“. Обещах тайните служби, които 25 години работиха на тъмно, без закон и правила, да бъдат поставени на ясна институционална основа с нови устройствени закони и правила. Обещах и изпълних. Благодарен съм, че политическите сили в 43-ото Народно събрание постъпиха отговорно, като приеха пакета закони в сектор „Сигурност“. Предстоящите промени в Закона за съдебната власт и процесуалните закони, както и приемането на силно антикорупционно законодателство са възможност да бъдат наваксани пропуснатите възможности. Ще приветствам всяко усилие за задълбочаване на реформата и за ускоряване на действията по нея. Трябва да работим заедно – политици, граждани и магистрати, за да постигнем независима и ефективна съдебна система, която да върне на гражданите усещането за справедливост.

България се намира на кръстопът. Близко до нашите граници се водят конфликти и войни, в резултат усетихме и натиска на бежанския поток. Още през 2014 г. свиках КСНС по темата с миграционния натиск и взехме отговорни решения. Създадохме система и добра координация на работа между институциите. През 2015 г. трябваше и се справихме достойно с рекорден наплив на бежанци. Общо над 31 000 нелегално влезли мигранти бяха задържани на вход, изход и вътре в страната. Над 95 000 опита на граждани на трети страни да преминат незаконно през границите на страната бяха регистрирани през годината. Подхождаме отговорно към това огромно предизвикателство. Пазим достойно външната граница на ЕС. Даваме пример за спазване на правилата и регламентите от Дъблин и Шенген.

Тероризмът е заплаха, с която можем да се справим само заедно. Трябва да видим същността на проблема. Посочих, че тероризмът започва там, където образованието се е провалило. Терористите трябва да бъдат победени от международната антитерористична коалиция, на която България е активен член, но тяхната идеология не може да бъде ликвидирана с оръжие. Идеологията на тероризма може да бъде победена чрез образование и интеграция за всеки, включително бедните и маргинализираните гру-

ни в обществото. Посочих, че терористичните атаки не са сблъсък на цивилизациите, а сблъсък между човешката цивилизация и варварството, че трябва да продължим да бъдем толерантни, да спазваме човешките права и свободи, да уважаваме различията, ако не искаме терористите да победят.

Като демократ и политик от мен се очаква да имам позиция и да не мълча, когато се рушат устоите на международния ред или са поставени под опасност националните интереси. Когато демократичните ценности са под угроза, не мълчиш. Когато се извършват кибератаки срещу българската държава и демокрация, не мълчиш. Аз го направих – посочих, че кибератаките са новият Костинброд. Те са атаки срещу българските институции, следователно срещу българската държавност. Това бяха атаки срещу референдума, следователно са атаки срещу българската демокрация. Този вражески акт трябва да се разследва докрай. Необходимо е да се изготви план за действие, да се изграждат способности за киберзащита и всички да си отворят очите, а не да се снисават и да мълчат.

Отстоявам националните интереси и провеждам активна проевропейска външна политика. Работя за добросъседство, за доброто име на България в региона и по света. През 2015 г. страната ни бе в центъра на дипломатическото внимание. България е незаобиколим фактор на Балканите, а в региона се пресякоха няколко ключови международни теми: отношенията Запад – Русия; изграждането на енергийни коридори; бежанската вълна и охраната на външните граници на Европейския съюз; борбата с тероризма и интеграцията на мюсюлманските общности в Европа; промяната на геополитическия и стратегически баланс в Черно море и на Балканите; напрежението между Русия и Турция и гр. България води мирна, демократична и балансирана принципна външна политика. Това се ценя високо, а нашият глас се чува ясно на международната сцена.

През 2015 г. поехме председателството на Процеса за сътрудничество в Югоизточна Европа и председателството на Комитета на министрите на Съвета на Европа, което е признание за ролята на страната ни като регионален лидер и фактор на стабилност.

За четвърти пореден път участвах в Сесията на Общото събрание на ООН, както и в Срещата на върха за приемане на Дневния ред за устойчиво развитие до 2030 година. Гордея се с приетите цели за устойчиво развитие до 2030 г., като България бе участник в тяхното изработване и фактор за постигането на исторически консенсус между всички държави – членки на ООН.

Борбата с климатичните промени, енергийната ефективност и устойчивото развитие са кауза за мен. Водих българската делегация, като допринесохме за историческия пробив с подписването на Парижкото споразумение за климата, под което сложиха подписа си представителите на 195 държави.

За мен бе чест да открия лидерската среща в Париж във връзка с честването на 70-годишнината от създаването на ЮНЕСКО, която се проведе два дни след злоещите терористични атаки в сърцето на френската столица. Посочих, че никой по света не се ражда терорист. Терористите се създават. Социалното изключване, неравенството и липсата на възможност за упражняване на основни човешки права, подхранват омразата и разделението. Има много млади хора, които нямат перспектива и цели в живота, а радикализмът е само на крачка разстояние. Предупредих за опасността Европа да залитне към реваншизъм, ксенофобия и използване езика на омразата.

Промених изцяло приоритетите в българската енергетика. Вместо „голям шлем“ от три руски проекта, зададох три смислени приоритета: енергийна ефективност, енергийна диверсификация, енергийна либерализация.

Либерализацията на електроенергийния пазар у нас се случва с бързи темпове. Искаме да създадем функциониращ енергиен пазар като контрапункт на монополите. За целта имаме нужда от адекватна свързаност. Посочих междусистемните газови връзки с Гърция, Румъния, Турция, Сърбия за стратегически важни за страната ни. Южният газов коридор представлява реална възможност за диверсификация. Междусистемната газова връзка с Гърция следва да се разглежда като интегрална част от Южния газов коридор и от инициирания от нас газов коридор Север – Юг. Работим за създаване на балканска енергийна борса и газов хъб в България, които да допринесат съществено както

за сигурността, така и за осигуряването на конкурентни пазарни цени и доставки в региона. Разработваме собствени газови находища в шелфа на Черно море.

Заложих енергийната ефективност като национален приоритет. Работя за това още от първия ден като министър. Приветствах стартирането на националната програма за енергийно обновяване на българските домове. Над 250 000 българи се довериха, като се записаха за безплатно саниране. Интересът от страна на гражданите, далеч надхвърлящ и най-оптимистичните очаквания, е доказателство, че сме на прав път.

След две десетилетия на драматично изоставане и погром, в българското земеделие след 2009 г. настъпи силен подем. Безвъзмездното финансиране на българските фермери и земеделски региони се увеличи многократно – от 280 млн. лв. през 2009 г. до 3.3 млрд. лв. през 2015 г. Благодарение на европейската солидарност и целенасочена държавна политика, стопанствата се модернизират, закупува се нова техника, необработваемата земя намаля драстично. Увеличи се цената на земята, експортът на земеделска продукция също рязко се увеличи.

Бъдещето е в таланта и иновациите, в доброто образование и стратегическото мислене. Гордея се, че инициирах създаването и съм патрон на първата иновационна екосистема в България и на Балканите. През декември открихме и първите сгради от София Тех Парк. Това е първият научно-технологичен парк в България и на Балканите, зад който обединени застанаха България и Европа.

Като президент съм един от малкото български политици, които поддържат дебата за комунистическото минало на България. В България не се случи смяна на елитите. В България преходът бе подменен. Именно погрешният модел на прехода задържа развитието на страната, като позволи на комунистическата номенклатура да се прероди и да продължи да доминира обществено-икономическия живот. Днес 10 800 агенти на ДС заемат публични длъжности и работят в институциите. Всеки десети служител в българската администрация е агент на ДС. Те са навсякъде около нас, а сянката на миналото се пренася и в настоящето. От ден първи заех твърда позиция срещу назначаването на агенти на ДС за по-

сланици на България. Твърдо спазвам поетия ангажимент. Боря се всички архиви да станат достъпни. Архивът на НРС вече е окончателно предаден, остават последни файлове от архива на Военна информация. Ще продължа да работя, докато всички досиета не се предадат на Комисията, за да бъдат дигитализирани и публично достъпни. Няма да се успокоя, докато комунизмът не влезе в учебниците по история и в музея по един обективен начин.

Президентът е символ на традиции. За мен е особена гордост, че след деветгодишно прекъсване успяхме да възродим една легенда – Роженския събор. За трите дни, в които се проведе, той успя да събере 300 000 гости, които се насладиха на неповторимата атмосфера и магията на българския фолклор.

Работя за укрепването на добрите отношения между различните религиозни общности в България, като споделям техните празници и традиции. Вярвам, че това е не само израз на уважение, но и важно препотвърждаване на избора ни да живеем заедно в мир и разбирателство.

Продължихме и наградахме смислени инициативи на президентската институция като „Българската Коледа“, „Подкрепи една мечата“, „Мобилна приемна на президента“, наградата „Джон Атанасов“. Те се превърнаха в традиция. Развихме и новите инициативи, стартирали през първата година от моя мандат – „Месец на политическите консултации“, „Ден на отворените врати“, „Младежка визия за развитие на България“ и „Съвет на президентите“.

Да обобщя – ще продължавам да действам независимо и по съвест. Вярвам, че моралът, принципите и стратегическото мислене в политиката и в живота са важни. Не търся медиен комфорт, свикнах с ежедневните и много често безпринципни атаки срещу мен. Ще продължа да отстоявам националния интерес, модернизацията и европейското развитие на България. Гледам напред!

Благодаря!

(Изявлението на президента е отпечатано със съкращения. Акцентът – курсивът е на редакцията на сп. „Борба“)

Изявление на вицепрезидента Маргарита Попова по време на отчетната пресконференция по повод четвъртата годишнина от встъпване в длъжност

Няма как да не отбележа, че отчетната година 2015 беше юбилейна за президентската институция. На 3 април 1990 г. за първи път в нашата политическа история се създаде тази институция и оттогава имаме първия президент. Така че, отчетът в началото на 2016 г. за 2015 г. е в известна степен юбилеен и посветен на същността и характера на президентската институция – това, което е тя, което беше регламентирано една година след 1990 г. вече в новата, юлската конституция, и това, което е президентската институция към днешна дата като същност, като характеристика и като очакване на нацията.

Много е важно да се каже и да се знае, че от тази институция тук се очаква да не излъчва стереотипи, да не използва подходи на партийна централа, а да се знае и да се очаква, че президентската институция е създадена за единение, за раждане, развитие и отстояване на единителни политики в името на укрепване на държавността и на сигурността. И в тази връзка през цялата 2015 г. аз като политик и като партньор, и като вицепрезидент, като човек, който присъства в относително самостоятелна институция тук в президентството, съм си задавала въпроса какво ще ни попитате днес и какво ще ни попитат българските граждани най-вече.

Няма какво друго да ни попитат освен това как опазихме Конституцията, добри пазители ли сме на Конституцията и каква традиция създаваме. Няма как интелигенцията да не ни попита докъде стигна проектът за отделна социална държава и на правова държава, регламентиран в 61 текста от началото на българската ни конституция, от юли 1991 г. Къде сме в проекта на социалната държава? Има ли социална сигурност? Има ли духовна сигурност? Има ли социална сплотеност в обществото ни? Това е задача и отговорност на президентската институция, така както на никоя друга и на нито една самостоятелна партийна централа, в която и да е държава по света.

И във връзка с фундаменталния въпрос за модела на социалната държава, опирайки се на заветната, както обича да казва нашият президент, програма, Национална програма за

изпълнение 2020 за България, ще отгърна само края на анализа на същата тази програма, за да погледна с тревога, но и с

отговорност поредица от заплахи, които сме констатирани ние, което е констатирала държавата ни, които са констатирани властите ни, за да си дадем отговор за това какво направихме, за да утвърдим модела на социалната и на правовата държава и да се запитаме колко процента и каква част от българското население днес е бедно.

Питам какво е бъдещето на бедността. Има ли бедността бъдеще. Питам каква част от хората ни, нашите хора, са социално изключени. Питам не се ли комерсиализира пагубно образованието и здравеопазването. Каква част от българския народ, от нацията ни, са изключени от достъп до образование и от достъп до здравни услуги. Питам каква икономика ще развиваме в следващите години, ако, гай боже, в света има мир, има единение и има дълбок разум в политиката на днешните политически елити, които според мен няма да допуснат да загине Европейският съюз, но със сигурност ще бъдат сменени.

Политическите елити днес не само в Европейския съюз, а и в глобален мащаб, не са способни да утвърждават и да развиват социален модел на държава и правова държава, за която толкова много се говори, защото върховенството на правото не е върховенство на закона. Това не е диктат на едни над други в зависимост от това кой колко е богат и колко сметки в чужбина има, а върховенството на правото е утвърждаване на ценности. **Всички кризи, за които говори държавният глава днес, в основата си имат криза на ценностите и затова всичките тези елити, които дълги години бяха ненадминати по популизъм, демагогия, политически цинизъм, за да създават социални отдушници, които са пропити с нетърпима корупция, просто трябва да си отидат и да гойдат други, които да знаят какво значи социално управление, които да знаят какво**

значи модела на социална държава и когото да знаят какво значи да установиш този модел на социална държава на основата на ценности и да гарантираш, че голяма част от нацията ти има права, когото може да упражни, защото демокрацията и върховенството на правото, уважаеми колеги, уважаеми журналисти, е гаранция за благосъстояние на нацията и гаранция за лично благосъстояние.

Не постигаме този модел 25 години преход и питам политиците – приключи ли формално преходът, за кого приключи, кога ще приключи и кога ще можем да говорим за установен модел на социална държава, в която има вътрешна солидарност, има ценности, има национални каузи. Кога ще изработим национална доктрина за нацията. На нас ни е нужен план за нацията, план за народа ни, план за това какво се случва с 90 % от населението, което няма достъп до образование, което е бедно, което се лута в здравеопазване и което не знае какво значи върховенство на правото.

Толкова за модела на социална държава. Няколко думи за правовата държава, защото двата феномена вървят заедно. Както каза президентът, 2015 г. беше обявена за година, в която ще се случат много реформи. Само че още в началото ми се стори, че трябва да бъдем скептични, което значи, че даваме възможност да бъдем много по-взискателни, защото упражняването на принципите на правовата държава не значи непрекъснато и безкрайно приемане на нови закони.

Питам кога ще започнем да променяме, да изменяме закони или да пишем нови закони, стъпили на постигнатото довчера и след задълбочени и разумни анализи на законодателната политика, на правосъдието, на законодателството, до момента, в който сме решили да променяме даден закон или конституция. На какви смислени и задълбочени анализи стъпихме вчера или онзи ден, за да си променим законодателството вчера. И научихме ли се през 2015 г., юбилейната за президентската институция, да разсъждаваме, че законите се пишат простичко, защото те са за обикновените хора и трябва да се основават на простия разум на човек, да бъдат разбрани и да съдържат гаранции, че ще бъдат изпълнявани.

Кога ще седнем да си променяме конституцията или да мислим за създаването на нова конституция, ако не се научим да правим правни анализи, дълбоки, основаващи се на разума, на познанието, с дълбока компетентност. И след като сме отчели, че действително са налице

проявени или много благоприятни, или твърде неблагоприятни тенденции. Как се променя законът. Нали трябва да има някаква тенденция. Как да я уловим, ако не правим анализ.

Какво научихме и какво направи нашата президентска институция, за да разкаже простичко на българския народ какво значи закон и правосъдие. Каква е разликата между правосъдие и правдоподобност. За кого са законите и защо са за едни, а за други не са. Ето така ще стигнем по-лесно до заветната социална сплотеност, за да има духовна стабилност, за да има социална стабилност, когото да водят до по-лесно установяване, развитие и утвърждаване на модела на социалната и на правовата държава, когото ни задължават. **Президентската институция е пазител на Конституцията и трябва непрекъснато да говорим за този модел на социалната и на правовата държава така, както подобава, и така, че хората да разбират.**

Много би било добре, ако нашата юбилейна президентска институция положи повече усилия, макар и в последната ни година от този мандат, да погледнем като пазители на Конституцията за това как се отразява специфично глобализацията в нашите национални измерения. Къде сме тук на Балканите. И поехме председателство за сътрудничество в Югоизточна Европа, инициативата ПСЮЕ. Ами като го приехме това председателство, какви са резултатите от цялата тази работа. Можем ли да говорим за повече единение на Балканите между народите по пътя към модерността или постмодерността.

Иска ми се може би да поставя още един въпрос, който много приляга на президентската юбилейна институция в рамките на разговора за единението и отстояване и изграждане помощ на изпълнителната и законодателната власт в утвърждаване на модела на социална и правова държава. Това е въпросът за сътресенията и кризите, за които говори президентът, и тяхното много интересно, но и много сложно и трудно за разгадаване и за усвояване отекване в техно-културните проблеми. Разговорът за етнокултурните ценности за това, че имаме нужда от нов модел на интеркултурно образование, на интеркултурно общуване е според мен изключително важен и възлов проблем за укрепване на държавността и на сигурността.

За миграционния натиск, за бежанския натиск говори президентът в своето изложение. Как ще общуваме оттук насетне – огради, телени, бетонни. Как ще общуваме оттук

насетне, след като видни политици отрекоха мултикултурния модел на общуване. Така е, трябва ни нов, какъв да бъде. Много хубав дебат за институция, която по Конституция има задължение да единява. Този нов модел, който ще търсим на интеркултурно общуване, ще доведе вероятно до много скоростната и спешна нужда за изработване, казвам може би за трети пореден път, на наша национална доктрина, наш национален план, в който към всяка секторна политика, вероятно, ще бъде необходимо да допълним и да изработим малка частичка за сигурността, за модерната сигурност, част от която е и интеркултурният диалог. Ако направим това, ще поведем нов разговор за глобализацията, за елитите, за националните приоритети, за единението в регионален и в глобален мащаб и, разбира се, за новите предизвикателства в системата на сигурността.

Много известни наши разузнавачи разумно и просветено говорят отгавна за това, че може би е назряло време да се направи най-сетне тази единна, може би за нас европейска, защото сме несъмнено в това семейство, европейска разузнавателна общност. Можем ли да водим разговор по този въпрос или можем да водим разговори само за утре, за това, което ще се случи утре в Народното събрание, или за поредния скандал, който ще се случи в рамките на съдебната система, провокиран повече или по-малко от нездраво любопитство или от нездраво присъствие на политиците в рамките на съдебната власт и обратно? И дотук с продължението, което непременно исках да направя след това, което каза държавният глава.

За ресорите, които наблюдавам и по които работя в завиден сговор с моите сътрудници към кабинета, ще кажа само няколко думи, защото ние утвърдихме една много добра практика, приветствана и от държавния глава, за това, че всичко, което се върши в комисиите, в които работя, периодично се качва на нашата страница. Всички журналисти са осведомени, на всички въпроси своевременно им е отговорено, така че и сега нашите отчети в няколкото комисии ще ги видите на сайта и аз съм готова да споделя с вас всичко това, което ви е неясно, или всичко това, по което искате да водим задълбочен и смислен, а не повърхностен разговор, като разговорите, които втръснаха на хората, за прословутите евро-атлантически ценности, които ги повтаряме където трябва и където не трябва и които някак си хората решиха понеже ни ги дадоха тези евро-атлан-

тически ценности като каталог, затова може би сме по-добре.

Ама аз искам да кажа на нашия народ или на нацията, че не затова сме по-добре, а по-добре ще станем, когато сами, въз основа на опита, който имаме, на историческото минало, което имаме, на желанието за връзка между поколенията да се държим ръка за ръка с поколенията и да имаме отношение към историческата непрекъснатост на жизнените цикли, да можем най-сетне да се научим правилно да отличаваме кое е добро, кое е зло, да изградим една прилична ценностна система и да я инкорпорираме в новата национална доктрина, огромна част от която ще бъде сигурността – не такава, каквато се разбираше довчера, полицейщина и пр., а сигурността като защитеност на системите, които са в състояние да раждат благосъстояние за обществото и за отделната личност.

Комисия помилване. Тази година помилванията са 7 – ще ги видите, на сайта е качен отчетът. Продължава практиката, такава каквато се наложи от 2012 г., с началото на административната реформа тук да направим вътрешен екип на Комисията по помилванията, която се подпомага от външни, много добре работещи експерти. По-малко са помилванията от миналата година, но нищо не изразяват цифрите – има и частични, има и пълни помилвания. Те са за това, че осъдените в затвора са дали един много добър и надеждно развиващ се корекционен процес, който се признава от затворническата администрация, от приложени в рамката на Комисията експертни справки, от дълго водени дискусии между нашите външни експерти в Комисията. Така че указите, които съм подписала, съм направила, като съм приела 100 % в някои случаи доводите на Комисията, в един-два от случаите съм добавила и нови. Има един-два случая, в които Комисията ми е предложила да бъдат помилвани някои от осъдените, но съм решила, че на този етап е още рано, трябва да проследим поведението на осъдения. Помилването, знаете, е нееднократен процес, осъдените могат винаги да изпращат молби. И тогава, когато имаме вътрешното убеждение, че е заслужена милостта на държавния глава, великодушното и надеждата, че човекът може да заживее един нов живот и ние можем да го приемем в обществото, тогава подписвам указ за помилване.

Комисията по гражданство. Ще ви направя впечатление, че тази година общият брой лица, за които е издаден указ за промяна на

гражданството общо, е доста по-висок, отколкото е цифрата за 2014 г. Тази година имаме общо променено гражданство на 11 120 лица, като придобиването на българско гражданство на различни основания е 9854 срещу 5429 за 2014 г., за 2013 г. са 6115. По-интересните акценти от тази част на доклада и от работата на Комисията е, че доста от придобилите българско гражданство са лица с родител български гражданин.

Ако имате някакви въпроси по тази част от отчета, който наистина ще бъде качен, просто ще сме в състояние да ви отговорим устно или писмено на поставените въпроси.

И претата комисия, убежищата. Може би трябваше да я изведа на първо място след встъплението, което направих, защото работата на Комисията е много тясно свързана с темата за сигурността и държавността, разбира се, свързана е със ситуацията в Европа, ситуацията в региона и това какво се случва при нас като мисия, която се занимава само с една от видовете закрила, която може да даде държавата на нуждаещите от такава закрила. Освен хуманитарен статут, освен статут на бежанец или временна закрила, която е прерогатив на Министерския съвет, съгласувано с европейски структури, убежището е мнничката част от видовете закрила, която е поверена на държавния глава, респективно на вицепрезидента.

Във връзка с политиката – и европейска, и регионална, по този въпрос с този феномен на това преселение на огромни групи от хора е много важно да кажем нещо пак свързано със сигурността. Вижда се, че общите европейски решения се постигат много трудно, защото се оказва, че държавите не са и няма как да забравят и да изоставят инстинктите си за защита на националния интерес. Някои го правят достойно и впечатляващо, други го правят по-агресивно, но това не значи, че това е лош политик. Напротив, и при нас трябва да се научим да защитаваме по подходящ начин, доблестно и достолепно националните си интереси.

Та във връзка с бежанците и получаването, и търсенето, и отказването на закрила имаме един случай през отчетната година – 2015-а, в която всъщност аз отнех предоставено убежище на гражданин, който получи убежище през 2013 г. Казвам това, за да се знае, че когато хората се нуждаят от закрила, от милост, трябва да има добре работещи политици за това. Хуманността, човешкото отношение

и видовете закрила, посочени в закона, трябва да се прилагат. Но тогава, когато не зачиташ обществения ред, когато имаш поведение, което не кореспондира с правилата за спазване и за утвърждаване, и за пазене на националната сигурност, тогава, когато не живееш по правилата там, където са ти протегнали ръка и са ти дали закрила, просто си отиваш.

И затова през тази отчетна година – 2015-а, имаме едно отнето убежище. Дано не се налага често да се прилага тази мярка, която поначало се прилага по-рядко, затова защото другите форми на закрила се прилагат по-масово. Но това го казвам във връзка с несбъдващите се европейски решения и наложителността държавата сама да се справи, да защитава мира и спокойствието на своите граждани. Просто трябва да се спазва законодателството, нелегалните мигранти трябва да носят съответна отговорност. В някои държави тя е предвидена, както при нас – който нелегално влезе границата, не по реда, който се описва в законите, не през мястото, където е допустимо в законите, може да постигне дори и наказателна отговорност. Други европейски държави са решили този въпрос по друг начин. Не може хуманността и поривите ни за човечност да пренебрегват спокойствието и поривите за ред и законност в държавата по отношение на националните граждани.

И затова ми се струва, че не би трябвало да бъдат чак толкова трудни общите европейски решения. Въпросът е, че много регламенти, много документи са се изписали в едни времена, в които някак си на някого се е струвало шега, че можем да дочакаме и днешния ген. И аз неволно си спомням един от възгласите на Жозе Мануел Барозу, когато започна „арабската пролет“. Той възкликна много елегантно каква среща с историята ни очаква, да не пропуснем срещата с историята, когато започна „арабската пролет“.

Добър ден, господин Барозу. Сега да си говорим за срещата с историята. Срещата с историята е сложна. Тя е за просветени нови европейски политически елити. Благодаря. Ако имате въпроси, с удоволствие, ако мога, ще ви отговоря.

(Изявлението на вицепрезидента е представено със съкращения. Курсивът е на редакцията на сп. „Борба“)

На 3 февруари 2016 г. премиерът на България г-н Бойко Борисов се е срещнал в Лондон (в посолството на България) с живеещи и работещи там българи. Ето как някои журналисти в средствата за масова информация (в. „Сега“ и в. „Дневник“) коментират събитието.

Мисия „Лондон 2“

Петьо Цеков

Човек се интересува от три неща: здраве – за да го бъде, пари – за да оцелее, и от сигурност – за да не дойде някой кретен и да му вземе здравето и парите. Ако някой вицепремиер или премиерска севда ви говори за други, по-приоритетни неща, не им вярвайте.

Миналата седмица няколко българи в Лондон нагледно показаха на Бойко Борисов, че с празни приказки за измислени успехи няма как да се управлява успешно. Българската общност освирка по категоричен начин празнотумието, което традиционно ни залива откъм жълтите павета в София.

Те му казват: „Няма работа, няма пари“, той им вика: „Има магистрали“. Те му говорят колко е зле здравеопазването, ниска раждаемост, висока смъртност, а той им говори за еврофондовете, които много добре се усвояват. Ако си позволят да го попитат за върлуващите банди, които бият баби и дядовци по селата, той ще им каже за последния пресечен „канал“ на границата. И т.н.

Изненада... В Лондон задават въпроси. Той ги поканил на гости в неговото посолство, те – питат...

Тенденциозна ли беше словесната атака срещу Бога-Слънце? Едва ли. Пък и да е била организирана от платени провокатори на левите, десните или националистите (всички явно са заподозрени), то в случая важно е не кой пита, а какво пита.

Всъщност така течеше дебатът през целия преход. Реалните проблеми се замитаха, а цялата енергия отиваше в мазни борби, които раздробиха народонаселението на съставните му части. Ако нямаше тема за борба, създаваше се. В резултат на всичко това по тези географски ширини все стабилизирахме мизерията, вперили поглед в миналото.

А Лондон е прав. Реалната ситуация тук е плачевна. И гневът на сънародниците ни е генерален – примерите за нескопосаното управление в България са толкова много, че е обидно някакъв управленец въобще да се появява пред очите ти, камо ли да говори за успехи.

България беше на 205-о място по раждаемост, сега вече е на 210-о От 233 страни. Т.е. тук деца не се раждат. Бяхме на 19-о място по смъртност – между Мали и Малави. После бяхме 13-и – веднага след Свазиленд. Сега сме на 6-о място в света по смъртност. Минахме Афганистан и Сомалия. Скоро ще минем ЧАД. В резултат на това вече сме на 229-о място в света по прираст на населението с отрицателен коефициент от минус 0.83%. В Сирия, разбира се, положението е по-зле. Но пък продължителността на живота тук е по-малка от тази в Ивицата Газа.

Брутният вътрешен продукт се повиши – факт. Но е по-нисък от този в Судан, Етиопия, Доминиканската република, Куба, Тунис, Беларус... и други страни, които не са в клуба на богатите, наречен ЕС. В резултат на големите успехи БВП на глава от населението в България вече е по-добър от този в... Либия и Иран.

Здравната система? Всеки се е сблъсквал с нея. А и по признанието на министър Петър Москов,

ТЯ КАТАСТРОФИРА ОЩЕ НА ВХОДА,

при сблъсъка с доболничната помощ. Наскоро Националната здравна карта отчете това, което е видимо от години – вече сме на минус с личните лекари (-437), специалистите в доболничната помощ (- 400), педиатрите (-113). Който знае език, заминава за Германия, за Англия... за където му видят очите.

Забележете – критикуващите са млади хора, пристигнали на Острова през последните години. Старата емиграция му дарява картини и си прави селфи...

изготвяна от американската консервативна фондация „Херитидж“ и в. „Уолстрийт джърнъл“. Вече сме на 60-о място, след Албания, Армения, Македония и др. Тук 40 на сто от тези, които започват да работят, остават бедни – данните са на Еврокомисията и бяха цитирани преди три дни от нашето социално министерство. Да повтора за вицепремиер Бъчварова – тук е пълно с бедни и работещи хора.

Може да няма икономическа свобода, но пък България е най-корумпираната страна в ЕС – показва Transparency International.

ДОРИ И МАФИЯТА В ИТАЛИЯ НЕ Е В СЪСТОЯНИЕ ДА НИ ОТНЕМЕ ТОВА ПЪРВЕНСТВО

И очевидно най-престъпната в ЕС сме – ГДБОП преброи наскоро 400 организирани престъпни групи с поне 2000 членове, които вилнеят из страната. Аз не знам колко кърджалийски орди са опустошавали територията през турското „съжителство“, но 400 банди със сигурност вилнеят. Но в тази статистика друго е интересно – само преди половин година ОПГ-та (банди) бяха 120, а бандитите – 800. Явно „успехите“ на Борисов са довели и до растеж на бандите. Затова само и единствено в България маскирани и въоръжени бандити могат да атакуват апартамент на случайни хора в Пловдив, като звънят посред бял ден на вратата. И само в България може да съществува община с 3300 жители като Лъки, в която за обществения ред се грижи 1 полицаи. За капак – вътрешният министър вчера обясни, че ресурсите на МВР (24

000 полицаи) не са достатъчни. Какво излиза? МВР не може да гарантира сигурност, МО не може да гарантира отбрана, съдебната система не може да ни гарантира справедливост. За какво, по дяволите, сте ни вие?

Така си живеем ние. Тук един човек на ден умира от фалшива ракия, а двама умират в катастрофа, след като са изпили истинска ракия. Много ракия се пие? Ми има защо – тук питейната вода е чиста в 4 от 29 проверени общини.

Тук детето ти може да падне от лифт, а ти може да бъдеш осакатен, ако решиш да минеш под мост – т.е. може да станеш жертва на инфраструктурата, в която през последните години са налети милиарди.

Та затова не е чудно, че лондонските българи, които не са избягали от щастлив живот, не хълцат от радост при вида на Борисов. В България все още има хора, които мечтаят да го пипнат по мускула, но един емигрант трудно може да има такива мечти. Само в България могат да се намерят хора и медии, които да слушат за магистрали (при тези калпави пътища), да се прехласват от успехите в усвояването на еврофондовете (при тази бедност) и да се радват на разгромяването на каналите за трафик (при тази поголовна престъпност). На запад от Калотина номерата на Борисов не вървят.

В. „Сега“, 8 февруари 2016 г.

Правостоящите не козируват, критикуват (за срещата на премиера с българи в Лондон)

Авторът на коментара Мария Спирова, присъствала на 3 февруари на срещата на българи с премиера Бойко Борисов в посолството в Лондон, е редактор в издателство и журналист на свободна практика.

Пълният запис от срещата на българите в Лондон с Бойко Борисов и двама министри вече е публично достъпен. Мъчителен е за гледане, но си заслужава да се види. Гротесков, всякакъв го наречете, ала този епизод доказва, че Рубикон е преминал – българското общество приключи с любезността, апатията, раболепието.

Да, българи в Лондон дойдохме в посолството и стояхме прави като в църква, да е ясно кой е отгоре. Държавниците, навестили мисията, очакваха да говорят от трибуната на шепа кротки поданици. Оказа се обаче, че трябва да отговарят пред група вбесени граждани.

Коктейлът „Борисов“ – равни части пренебрежително снизхождение, безочлива насмешка и тотална неангажираност с факти от непосредствената реалност – катастрофира зрелищно пред група българи от всякакви възрасти и поприща. Обединени от съзнанието, че избраните от тях управляващи им дължат уважение и някои истини, те изискваха отговори, отказаха да млъкнат, когато взе да става унизително, отказаха и да ръкопляскаат на неловките премиерски каламбури.

Бойко Борисов преживя неподозирани шок от близката среща с народната любов. Собствените му граждани дръзнаха да му потърсят отговорност, лице в лице. Поискаха му я хаотично, нервно, дори панически. Защото такава именно е състоянието на обществото ни като резултат от управлението на това правителство.

Урокът от Лондон е прост, ако и да позаболя малко: Аве, Борисов, правостоящите не козируват. Не аплодират, а критикуват. Много от нас гласуваха за Вас с ентузиазъм, защото Ви мислеха за държавник. И понеже до 3 февруари имахте честта все още да Ви мислят за такъв, дойдохме да Ви потърсим отговорност за проблемите на държавата, която (само напомням)

е наша. Вие само я стопанисвате временно. Вие се слисахте, че Ви искаме сметка. Ние се слисахме, че ни правите на глупаци.

Ето една метафора, която ще разберете – този куц мач няма да го играем като домакини никога повече. Оттук нататък – къси пасове. Ние сме изискващо общество, а Вие и колегите Ви сте на топа на устата. Всеки ден, от сутрин до вечер. Ние ще питаме, а Вие ще трябва да отговаряте. Да си на власт е да даваш обяснения. Оттук до Второто пришествие. Или до #ОСТАВКА. Което дойде първо.

В. „Дневник“

Двама вицепремиери защитиха Борисов от упреците в Лондон

Дани Георгиева

Двама вицепремиери – Румяна Бъчварова и Томислав Дончев, защитиха премиера от нападите, с които бе атакуван Бойко Борисов от наши сънародници в Лондон. Българите в столицата на Великобритания не позволиха на министър-председателя да ги засипва с примери за успехите на правителството си и го нападнаха с въпроси за зависимостта му от депутата от ДПС Делян Пеевски, политиката на кабинета за българите в чужбина, критичния доклад на ЕК и пр. Ден по-рано пресекретарят на МС Севделина Арнаудова заподозря провокация в поведението на присъстващите в залата.

„Аз не съм бил в Лондон. Гледах част от записа и честно казано, не мога да разбера къде е сензацията. Една гама чете от някакъв тефтер

или от лист, млади хора задават въпроси, премиерът отговаря, доколкото обстановката в залата предполага възможност да се отговаря. Къде е интригата?“, запита Томислав Дончев. И допълни, че „когато гържавата е силна, когато има усилия да е силна, не всички могат да са доволни“.

Вътрешният министър Румяна Бъчварова пък видя сценарии, които целят дискредитирането на Борисов и правителството. „Очевидно има сили или групи, които създават провокации пред правителството и пред властта. Това е вид опозиционност. Чрез определен тип средства, които не са пряко свързани с целта, да се стигне до целта – дискредитиране на правителството и премиера“, коментира тя пред БТВ. Бъчварова заяви, че приема всякакви критики, „но тогава, когато се използва невярна информация, когато съзнателно и преднамерено се подвеждат публиката и гражданите, това предполага умисъл“.

ИНТЕРЕСИ

„Ако следваме чисто политическия интерес, само ние имаме интерес от предсрочни избори, защото може да се надяваме да подобрим резултата, който имаме в момента“, заяви още Томислав Дончев. Най-голямата ирония в настоящата ситуация била, че „ние, от политическа гледна точка, имайки най-голям интерес от предсрочни избори, се явяваме в ситуацията да кърпим стабилността“.

В. „Сега“

Голямата тревожност – опасност за здравето

Тревожността в условията на живот се увеличава и все повече застрашава живота на хората, защото преминава допустимите равнища и показва състояния, които са вредни. Икономически, политически, социални, здравни и други проблеми поставят човека в условия на трудно справяне и това увеличава тревогата извън приемливите граници. Тревожността, когато е *възбуждаща и мотивираща*, тя ни помага да се приспособяваме в условията на живот. Даже ни стимулира към творчески изяви... За нас е добре да разпознаваме не само равнището, на което се изразява при всеки от нас, но и начина на нейното проявление. Какво изпитваме – *напрежение в междуличностното общуване, мотивация за постижения и оценка или наблюдаваме вегетативни (физически) реакции?* Усетим ли я обсебваща, с неприемливо напрежение, тя започва да ни пречи, а не да ни помага.

Да я опишем с често чуваните думи: „...*постоянно се чувствам напрегната, наизрек в очакване на нещо да ми се случи...*“, „...*когато съм тревожна съм като блокирана (схваната, с невъзможност да действам активно)*...“, „...*Мисля, че нищо не мога да правя...*“ Така наречената генерализирана (обща тревожност) е свързана с неопределено очакване, например: „*Често без причина се чувствам неспокойна, напрегната...*!“ Тревожността показва лицето си като *състояние*. Това е *преживяване, изразено с напрежение, безпокойство и негативни очаквания, активизирани от механизмите на нервната система – предизвикана от приемане на външна или вътрешна заплаха, опасност*. Най-често не можем да определим кой е гразнителя. Това създава предпоставки потиснатостта да се носи дълго време и да доведе до проблеми на психиката или тялото. Предизвикателствата, когато се разпознаят, човекът е обзет от страх и вече разбира необходимостта от подкрепа.

Проявлението ѝ може да се изрази и като черта на характера – с устойчиви индивид-

дуални различия. Понякога съществува като психична нагласа непознатите ситуации да се приемат като потенциално заплашителни, но в такива случаи се знае нуждата от повече информация за начините за преодоляване на определени препятствия или трудности, предизвикани от външните условия.

Тревожността е емоционална реакция, оцветена от преживяване на опасност. Човек изпитва дълбока несигурност без никакви обективни причини, страхува се от някакво предстоящо събитие. Въображението му рисува ужасяващи картини, а той се усеща безпомощен и напрегнат, изпитва болезнено чувство на безсилие да се справи с приближаващата опасност. Съвременните условия у нас дават предпоставки за безпокойство. Безпокойство се за своето оцеляване – храна, топлина, здравеопазване – за своята сигурност, дори в собственото жилище... Търсим възможности за справяне, но това е невъзможно, ако не разпознаваме предизвикателствата на това явление, за да вземем съответни мерки за излизане от такова състояние. *Овладеяването на тревогата може да се осъществява с познаване на признаците, с които започва и заплашва личността...* Между празници и делници, между разтоварване и натоварване – животът се изнизва с много тревожни моменти, които понякога не забелязваме, друг път ги negliжираме (не им обръщаме внимание), без да подозираме, берем горчивите плодове на неумението да обичаме себе си.

Тревожността се отразява на психичното и телесно развитие и е важно да познаваме признаците ѝ, за да търсим възможност навреме да се справяме с нея. Тя се нуждае от внимание, за да се открият тези признаци (симптоми), свързани с:

Физиологични прояви на главоболие, нарушено храносмилане, сърцебиене, податливост към алергии, чести болки в гръбнака и шията, повишено изпотяване, чести простудни заболявания, резки промени в теллото, мускулно напре-

жение, учестяване на дишането, възпаление на венците (парадонтоза), повишена киселинност в стомаха, повишено слюноотделяне, лош сън, кошмари, кожни проблеми; нарушения на сърдечния ритъм, задух, световъртеж, повишаване на кръвното, изтръпвания на крайниците и др. – организмът реагира на тревожността;

Познавателното и волево развитие показва отслабване на паметта, загуба на инициатива, нарушена или понижена концентрация на вниманието, постоянни негативни мисли, мисловни нарушения, неспособност за вземане на решения, блокиране на мисълта, блуждаещи мисли, нерешителност и др.;

Емоционалното развитие ни изненадва с безпокойство, апатия, подозрителност, раздразнителност, подтиснато настроение, понижено самочувствие, негативни мисли, депресия, напрежение, пристъпи на гняв, цинизъм, загуба на увереност, чувство на самота и изолация, понижена самооценка, усещане за обща неудовлетвореност, сприхавост, зяядливост, чувство за несигурност, усещане за липса на перспектива, безпричинна промяна на настроението...;

Промени в поведението: злоупотреба с алкохол, използване без предписание успокоителни и сънотворни лекарства, липса или повишен апетит, импулсивно поведение, свръхчувстви-

телност към критика, ниска ефективност на труда, увеличено тютюнопушене, увеличени конфликтни ситуации, лошо разпределение на времето, занемарен външен вид, асоциално поведение (агресия, насилие, наркотици, и др.)...

Като имаме предвид симптомите и знаем, че те могат да обхванат като в капан човека не само с неговите преживявания, можем навреме да търсим и отстраняваме причините за тревожност, като се справяме сами или с подкрепа в общуването със специалист. Всяка ситуация, която наблюдаваме внимателно, носи възможности за справяне с тревожността. Ако чуваме камбаната на преживяванията си, която ни призовава към внимание и осъзнаване на всеки проблем, който можем да превърнем във възможност – разбираме, че трудностите стават преодолими...

Целесъобразно е да развиваме нови умения: да се самонаблюдаваме, да чувстваме и да осъзнаваме своите потребности и нуждите на другите, за да се подпомага нагласата ни сами да се справяме с тревожността – да бъдем емоционално стабилни и активни в ежедневието.

Проф. д.п.н. Виолета Борисова

Да не забравяме великосърбизма

Сърбия е от съседните ни държави, която е заграбила най-много територии от България, и дори сега, когато е в изолация и се обръща към България да ѝ съдейства за приемане в Европейския съюз, не само не проявява склонност да ги върне, но създава и фракционната теория за шопско малцинство у нас. Затова дори сега, при новия дух на усъвършенстване на междудържавните отношения, трябва да държим великосърбизма на прицел.

Сърбите се заселват на Балканите през 630 година в областта Рашка между реките Лим, Дрин и Западна Морава. Роговете им се деляли на жупи, начело с общ ръководител – жупан.

През XI век създават държава. Тя достига най-голямото си могъщество при крал Стефан Душан, когато включва Косово, Тесалия и Епир. След смъртта на Душан кралството му се разпада. След Косовската битка на 15 май 1389 г. Сърбия е завладяна от турците. По време на Косовската битка, на Видовден, един сръбски юнак се промъква в шатрата на султан Мурад I и го убива. Битката обаче продължава под ръководството на султановия син Баязид и Сърбия е покорена от турците.

Освобожава се след две въстания – едното под ръководството на Кара Георги Петрович, което продължава между 1804 и 1812 г. и завършва с автономия на част от сръбската територия с княз Кара Георги. След година обаче турците възстановяват владичеството си над цяла Сърбия и Кара Георги бяга. Убит е с измама през 1817 г. Той основава първата сръбска монархическа династия – на Карагеоргиевичите.

Второто сръбско въстание е през 1815 г., под ръководството на Милош Обренович, който успява да постигне автономия на Сърбия. Пълната си независимост Сърбия постига със Санстефанския договор. Милош Обренович става княз и основава втората сръбска династия – на Обреновичите. Двете династии заговорничат една срещу друга, но и двете са на сръбския трон в различно време. До 1882 г. титлата им е княз, но през 1882 г. Милан Обренович обявява Сърбия за кралство, а себе си за крал.

Поради липса на наследник династията на Обреновичите престава да съществува след убийството от офицери заговорници на крал Александър Обренович и кралица Драга (Машин) на 29 май 1903 г.

От 3 юни 1903 до 1921 г. крал на Сърбия става Петър Карагеоргиевич – емигрант в Женева. През времето, когато той е на сръбския трон и министър-председател на Сърбия е Никола Пашич, са извършени най-големите анексии на български земи от Сърбия – след войните 1913-1918 г. През това време фактически е постигната реализация на великосръбската идея чрез създаването на Сърбо-хърватско-словенското кралство, наречено през януари 1929 г. Югославия. Последваха опитите за поглъщане на България в името на интегрална Югославия от Триглав до Черно море. Привърженици на тази измама у нас бяха БЗНС „Ал. Стамболийски“ начело с д-р Г. М. Димитров, ПК „Звено“, македонците федералисти и някои интелектуалци, като проф. Димитър Михалчев, който наивно вярва, че така безболезнено ще се реши македонският въпрос.

Създател на великосръбската идея е княз Михаил Обренович и неговият министър-председател Илия Гарашанин – автор на известното „начертание“ от 1844 г., разкрито от виенски журналисти. На Гарашанин се приписват думите: „На Балканите може да има само една славянска държава и това ще бъде сръбската“ и „На Балканите няма място едновременно за Душановото кралство и за Велика България на цар Симеон“. А в самото „Начертание“ се препоръчва „Бавно и упорито да се вади камък по камък от сградата на турската сграда и да се създава могъща Сърбия като гарант на Юга на Европа“. Целта е Сърбия да стане постамент на Балканите, т.е. около нея да се обединят всички южнославянски народи в една държава.

Княз Михаил Обренович е убит от заговорници на другата династия, когато се разхождал в парка Топчи дере. Наследява го на трона Милан Обренович. Той напада българското княжество през 1885 г. след Съединението, за да „възстанови равновесието на силите на Балканите“, но младата българска войска попречи на желанието му „да пие бело кафе у София“.

Още през XIX век Сърбия започва проникване в Македония с пропаганда, училища, свещеници, търговци и др. След Илинденското въстание през 1903 г. създаде сърбомански чети от ренегати на ВМРО, като Иван Бабунски, Григор Лямеv Соколов, Тодор Паница и др. С помощта на руската дипломация в Скопие беше назначен сръбският владика Фирмилиан, а в преговорите за Балканския съюз 1912 г. те претендираха за „спорната зона“ в Македония, а в края на войната завладяха цяла Македония. По-късно завладяха Струмишки окръг и Западните покрайнини, които владеят и досега.

Великосръбските шовинисти впрегнаха във фалшификация на историята и етнографи (видни сръбски учени), като Стоян Новакович, който твърдеше, че македонците не

били българи, а „словене“, без национално съзнание, които можели да бъдат и българи, и сърби, и като Йован Цвишч, че под българин се разбирало неосъзнат човек, наричан чифлигар. Третият, Александър Белич, създаде карта на наречията в Македония. В някои от тях съзира сръбски думи, което говорело, че населението на Македония било сръбско и че Българската екзархия променила съзнанието му. Това си е Стара Сърбия или Южна Сърбия, заключава той.

През 1940 г., когато се рушеше Версайската система в Европа, народният представител Петър Думанов заяви в Народното събрание, че „българо-югославските отношения ще се нормализират, когато се реши македонският въпрос“ и че „на българката корона блести скъпоценният камък на Добруджа и още много скъпоценни камъни ще заблестят на нея, от които най-ярко ще блести този на Македония“.

Тези думи предизвикаха делириум у сръбските шовинисти. Своя великосръбски шовинистичен бяс те изляха в един позорен позив, издаден от „Сръбски културен клуб“, в който е организиран тогавашният елит на сръбската интелигенция. Негов председател е бившият председател на Белградската академия на науките проф. Слободан Йованович. С големи букви на позива е записано: „Прочети и предай другиму“ и заглавие – „Пред последната разплата“. Там пише:

„Всекидневните вестници от 23-тогото съобщаваха, че в заседанието на българското Народно събрание правителственият депутат Петър Думанов в своето изложение върху българската външна политика е казал: „отношенията между Югославия и България не ще бъдат нормални дотогава, докато не се разреши въпросът за Македония“. След това е заявил: Неотдавна присъединената Добруджа е наистина един блестящ скъпоценен камък на българската царска корона и на тази корона ще бъдат поставени и други скъпоценни камъни, от които най-блестящият ще бъде Македония“.

Благодарим на Петър Думанов, който публично и така ясно и високо като правителствен депутат официално каза това, с което България шуми вече от месеци насам. Най-после картите са разкрити! Най-после, кой знае за кой път вече, падна маската от лицето на вечните сърбоубийци – българите, които винаги са били страхливи на бойното поле и на открития мегдан при всяка разплата. Юнаци са били, когато е трябвало подло да нападнат „братя сърбин в гърба“, да колят и да се гаврят с немощни старци, жени и деца.

Безброй пъти във вековете са давали тържествена дума за братство и пак са нападнали с нож в гърба. Сега за трети път вече през последните години се готвят да запаметят „вечно приятелство“. Ожаднели са за сръбска кръв, готвят чети от комити, за да палят подло села и да колят жени и деца. Татарският дивак отново посяга със своите оцапани със сръбска кръв ръце към Южна Сърбия. Посяга също така подло и страхливо, както във времето на Душан, във времето на екзархията и 1913-1915 г. Има ли след това лековерни и слепи, има ли луди, които вярват в приятелството и братството на българите?

Стига заблуждения, стига затваряне на очи пред истината, стига с глупавото сръбско състрадание, стига с нашето широкосърдие и опрощение! Винаги сме вярвали, че не ще повторят вече. Виновен бил режимът, виновни са условията, виновни са общите врагове на сърби и българи, но не е виновен „добрият български селски народ“, който желае мир. И винаги сме плащали тая своя глупост със скъпа сръбска кръв на бойци, свещеници, жени и деца.

Стига! Ако България и този път остане вярна на своите традиции на измяна и подло нападение в гърба, тогава няма вече български режими, няма неславянския Борис

Кобург, който желае война, и братския български селски народ, който желае мир. Те са едно! Докога този „братски“ народ ще бъде спял? Ясно е, че отговорността ще падне върху целия български народ.

Затова трябва да знаят предупреждението на сръбската национална младеж: няма никакъв нерешен въпрос за Македония. Въпросът за Южна Сърбия е разрешен веднъж завинаги през 1913-1918 г.

Това, което винаги е било сръбско, днес е сръбско и сръбско ще си остане. Българско никога не е било и няма да стане. Който посяга на Югославия, посяга върху нашата чест и нашия живот. Това е просто и ясно и нека българският народ добре да запомни. И ако му се случи нещастие да посегне върху онова, което не му принадлежи, да посегне със своята скверна ръка, не ще срабчи плячка – ръката му ще бъде отсечена. И това ще бъде последната разплата! Който посегне върху люлката на сръбското, ще доживее наказание много по-тежко и от това при Велбъжд и Брегалница, наказание, което веднъж завинаги ще разреши въпроса за сръбско-българските отношения. Днес не са живи Крали Марко, нито цар Душан, нито Мицо Кръстич, нито Иван Бабунски и т.н., но живеят горски пилета, живее и по-силно хайдушко сръбско свободолюбиво поколение. То без колебание, без милост ще накаже подлите нападатели във всички вековни злодеяния и ще ги направи безвредни завинаги. Легиони стари и млади четници ще се спуснат по благородната Стара и Южна Сърбия и пред мишците и нашите гърди ще се разбият и ще бъдат унищожени палачите и потисниците на сръбството злодейските отряди на Ванче Михайлов и друзи. За една сръбска глава ще хвърчат стотици български, за едно сръбско село ще бъдат превърнати на прах и пепел български градове. Ще отмъстим кърваво и безмилостно за всички жертви, паднали от „братска“ българска ръка.

Едно ще направим по волята на „братята българи“: границите между нас ще бъдат преместени, защото са наистина несправедливи. Ще се върнат под крилото на майка Сърбия всички ония сърби, които в България до отвъд София пушкат под ярема на злодеите. Всички сърби ще бъдат заедно с границите, които заслужават.

Който иска смърт, сам ще я дочака!

Това е нашият завет пред сръбската история. Това е нашето предупреждение към българското правителство и към българския народ – към всички българи!

Засега – толкова! Когато отново проговорим, това няма да бъде чрез писмено предупреждение. Ще проговори покритото със слава сръбско оръжие, ще проговорят пушките, бомбите, камите и картучниците на новите сръбски четници.

Белград, ноември 1940 г.

Младежта при „Сръбски културен клуб“

Достоен отговор на великосръбската лъжа за „Южна Сърбия“ (Македония), публикувана от „Сръбския културен клуб“, даде тогава СБНЛ, като цитира смешката на Христо Ботев за съзлите на македонците, отпечатано в „Легионер“.

Смешни са сръбските бабаити пред фактите, че през 1885 г. сръбската войска беше разгромена от българската за две седмици, а през Първата световна война я натика на остров Корфу! Когато Югославия се разпадна, „вятърът на промяната“ отнесе лъжата за Южна Сърбия и остана смешката на Христо Ботев: „Сърбия се е наводнила от сълзи, дето македонците не искат да бъдат нито гърци, нито сърби, а само българи“!

Иван Григоров

Православната църква и българите

Имам предвид преди всичко българите, които вярват в Бога и в светото си кръщение и в лично убеждение изповядват източноправославната християнска религия.

Българин, живеещ в чужбина (било по принуда или по собствен избор) – за дълго време или за постоянно, преминава еволюция на няколко етапа. На първо време, в началото той се чувства като турист: всичко му е интересно, ново, той обикаля музеи, исторически паметници и места, библиотеки, живописни кътчета, възхищава се на западната архитектура, чувства се свободен от семейни и професионални задължения и, ако разполага с минимална материална издръжка, той е дори с настроение и щастлив.

След няколко месеца обаче българинът започва да изпитва неудобство и несигурност, породени от липсата на познатата му родна земя, близки приятели и звучна родна реч. И тогава неизбежно той търси общуване с други българи. А ако е духовно и интелектуално издигнат, той ще изпита нужда от божията помощ и непременно ще потърси православна църква, където да се помоли и запали свецица.

В Париж, Брюксел, Женева и Берлин няма български църкви. Затова пребиваващите там наши сънародници ходят в руски храмове. Литургията е също като нашата, химните и молитвите са на разбираем език – старобългарски – поради което човек се чувства, макар и за кратко време, в позната обстановка, а това го някак си успокоява душевно и го прави по-годен за ежедневните му тегоби.

Как стоят нещата в Канада и лично за мен? Това е страната, в която съм прекарала най-дългия период от живота си: повече от 30 години. В Отава, където имах дом, също няма българска църква. Има други православни храмове – няколко руски, две украински, една румънска, една сръбска, една арменска, една ливанска и една гръцка. Тези народи от дълги години са създали общности от емигранти със свои традиции и приемственост между поколенията. Ние, българите, отдавна затворени в червената клетка на Тодор Живков, напла-

шени от пропагандата срещу нас, наричани „предатели на родината“ и гр., трудно създаваме общности в чужбина, а още по-трудно наши църкви. И тъй като сме индивидуалисти, всеки от нас по свое усмотрение си избира църква. В Отава нашите хора ходят някоу в украинската, други в руската, трети в сръбската, а някоу дори и в гръцката, забравили или незнаещи злодеянията на фанариотите от близкото ни минало.

Лично аз пристигнах в Отава през лютата зима на 1970 г. (до края на май снегът не се стопи). Освен съпруга си не познавах никого там, чаках дете, бях тревожна, изплашена от неизвестността и веднага потърсих в телефонния указател православна църква. Така се озовах в руския храм „Св. Николай Чудотворец“. След литургията слязохме долу в салона на кафе, където се запознах със свещеника – отец Олег, завършил гимназия в Шумен и богословие във Франция. Оттогава този божи дом стана моя църква вече повече от 30 години, макар че един по един старите ми приятели – белогвардейците, си отидоха от нашия свят, а от 1991 г. литургията се служи на английски, с изключение на молитвата „Отче наш“, която се чете на френски и на старобългарски, наречен „славоник“ от свещеника англичанин отец Андрию.

В Отава руските църкви са свързани с два различни синода. „Св. Николай“ имаше за владика архиепископ Теодосиус, със седалище Ню Йорк. Този синод е основан от руски емигранти в Аляска много преди Октомврийската революция. Другата руска църква – „Св. Богородица“, зависи йерархично от владиката Виталий, бивш офицер от Бялата армия, тогава 94-годишен, но гордо изправен и с добро здраве. Живееше в Монреал, но идваше в Отава по случай някой голям празник. Понякога се черкувах и там: имаше двама българи.

Веднъж, раздавайки благословия с нафора, той ме попита: „А Вы из Москвы?“ „Нет, я болгарка“. „О, это даже хуже!“ – възкликна той. „Простите, владика, но это неправда!“ – възразих и си отминах. Не можех, разбира

се, да се съглася, че в България е по-лошо и от Русия. Знаех, че нашата държава е много по-гревна от тяхната и че нашият владица Киприян, сега светец, е създал тяхната църква първо в Киев, а после и в Москва, където е занесъл наши свещени книги след пагането на Търновското царство в 1393 г.

През пролетта на 1981 г. помолих свещеника на „Св. Николай“ да ни улесни с помещение, за да отпразнуваме празника на св. св. Кирил и Методий с малкото българи, живеещи в Отава (по онова време бяхме около 5 семейства, и то със смесени бракове). Отец Олег се съгласи, така че се събрахме голу, в салона, след литургията; аз изнесох кратка беседа, а жените бяха приготвили закуски и се почерпихме. Всички си спомнихме за родиното ни училище, окичено с венци, и изпяхме „Върви, народе възродени!“...

Само след седмица се получи в църквата ни бюлетин от Синода в Ню Йорк с ликовете на светите братя и текст, подчертаващ, че това са „братя гърци“ и че азбуката ни, славянската, е като на гърците.

Четох бюлетина с чувство на обида, но я преглътнах.

Две години по-късно, в 1983 г., с помощта на Центъра за междуетническо общуване и Катедрата по славистика организирах отново честване на братята Кирил и Методий в Университета на Отава, където преподавах френска литература. В словото си подчертах заслугата на българския княз Борис, приел радушно учениците на св. Методий – Климент, Наум, Сава, Горазд и Ангеларий – и им възложи мисията да черкуват на български език християните от различните краища на държавата ни, които не разбирали литургията, водена на гръцки. В залата присъстваха около 100 души – професори, студенти и гр. интелектуалци, от тях получих аплодисменти и поздравления, пък и почувствах радост от изпълнен дълг.

Около десетина дни след събитието ми поискаха текста на беседата от Катедрата по славянски езици. Занесох го и попитах дали го искат за публикация. Оказа се, че руски професор изпратил писмено оплакване: „Защо се използват зали на Отавския университет, за да правят българите комунистическа пропаганда.“ Слава Богу, в текста нямаше никаква

пропаганда или политика, освен малко национална гордост, но руските ни братя, макар и емигранти като нас, не ни разрешават да се гордеем, че сме им гали писменост и че сме евангелизирали тяхната велика държава.

В руския православен храм „Св. Богородица“ се празнува тържествено княз Владимир и княгиня Олга, покръстител на руския народ. Но лекторът, проф. Гребенчиков, никога не каза, че са приели християнството от български духовници, изпратени от нашия цар Петър. Веднъж се осмелих да го попитам защо се премълчават тези обстоятелства, но той не ме удостои с отговор. Научих от други енорияши, че същият разправял, че съм била комунистка. Слух, който много попречи на кариерата ми, обаче винаги съм имала за дълг пред публика да говоря само хубави неща за България, дори и през Живковата ера.

Човек, живял и работил в чужбина, сравнявайки хората там, начина им на живот и мислене с нашите съотечественици, неизбежно става националист в известна степен.

Но да видим какво е положението на вярващите българи в Торонто. Там има няколко български и македоно-български църкви. Едната от тях – „Св. Троица“, бе построена през 60-те години на миналия век от отец Михайлов, с негов лични средства и дарения от богомолците му. След неговата смърт и гватата руски синода започнаха съдебни дела срещу неговия приемник отец Чифлянов, за да я обсебят и направят руска под претекст, че ние, българите, „нямаме законен синод официално регистриран в Канада“. Отец Чифлянов бе толкова озорчен и обиден, че ме посъветва да не стъпвам в руските черкви в Отава, а да се моля в католическа. Случвало ми се е и това понякога: съпругът ми беше католик, а нашите дълги литургии го изморяваха. Но Бог запази нашия храм „Св. Троица“.

Помня вълнуващото посещение на папа Йоан-Павел II в Отава. Целият град се стече на тържественото негово богослужение на открито. От неговата личност лъхаше благородство и автентична святост. Беше си поставил за цел да обедини всички християни в обща църква и последователно работеше за това. По случай новото хилядолетие, в 2000 г., той отиде в Йерусалим, извини се за всички

грехове на католическата църква и Инквизицията и пожела да отслужи литургия в първата християнска църква там. Тя беше под гръцка юрисдикция, а гърците не позволиха на светия отец да влезе в храма. Затова той, с изненадваща скромност, отслужи месата на двора. Беше ли нужно гърците да го унижат? Какви християнски чувства и добродетели показаха те тогава? Защо и до днес продължават да политизират християнството и да се държат като господари на православните храмове, свещените книги и реликви?

Посещението на Вселенския патриарх Вартоломей потвърди, за кой ли път, високомерието и враждебността на гръцките висши духовници спрямо нас, православните българи. Нашите властимащи, в лицето на президента Плевнелиев, в знак на уважение и добросъседски отношения уостоиха патриарх Вартоломей с ордена „Стара планина“ и дори с ордена на

БАН. Последният си позволи да поиска документи и свещени предмети, които от векове са принадлежали на български църкви и манастири в Беломорска Тракия, сега територия на Гърция. Това бе неговата благодарност за високата чест, с която бе удостоен от нас. И като „истински християнин“ грубо изгони българския свещеник в нашата църква в Огрин, отец Александър, единствената българка църква в този град, и заедно с няколко други гръцки попове запяха молитви към Бога на гръцки. А нашият Синод? Гузно мълчи!

Питам се гали да не се върнем към чистото оригинално християнство на богомилиите, или да се обединим с другите християнски общности – католици и евангелисти, тъй като те помагат и обгрижват с уважение нашите сънародници в чужбина.

Багряна Попвасилева

Архив БОРБА

XXIX конгрес на Българския национален фронт, Инк., България, София, 5 и 6 юни 2004 г.

Точно в 10:30 ч. на 5 юни 2004 г. в голямата концертна зала на Централния военен клуб в София председателят на БНФ, Инк., дупл. инж. Александър Дърводелски откри конгреса с думите:

Уважаеми госпожи и господо, драги делегати и гости,

С особена радост и съзнавайки честта, която ми се дава като председател на БНФ, ви поздравявам с ДОБРЕ ДОШЛИ на този наистина исторически конгрес. Той е исторически, защото е единственият досега конгрес на българската национална политическа емиграция, състоял е на родна земя.

В тежките години на червеното иго организацията на БНФ бе основана в Германия, регистрирана в САЩ с клонове навред по света, където имаше прокудени български синове и дъщери. В тези години ние бяхме приети най-радушно в страните на свободния свят – САЩ, Канада, Австралия, Белгия, Франция и страните на Южна Америка. Навсякъде те ни дадоха подслон, съчувствие и подкрепа. На всички страни и народи, където бяха приети български политически емигранти, им изказваме нашата най-дълбока признателност и благодарност. Сърдечна благодарност дължим и на всички емигранти, които ни даваха кураж и ни подкрепяха морално и материално в борбата за национална независимост, свобода и демокрация в България.

С това обявявам 29-я конгрес на БНФ, първия в България, за открит.

* * *

При произнасяне от председателя на думите „Откривам конгреса“ залата гръмна от първите акорди на националния химн на Третата българска държава „Шуми Марица“.

Надяваме се, че не с провокационна цел електрическият ток загасна. Станали на крака, присъстващите с песен продължиха и завършиха химна.

Бюрото на конгреса бе в състав: г-н Гошо Спасов – зам.-председател на БНФ, Инк., г-р Джеймс Велков – един от най-възрастните членове на БНФ, Инк. (84 години), избран от конгреса за втори почетен председател на организацията, г-р Иван Дочев – основател на БНФ, Инк., и негов почетен председател от 1981 г. (97 години), и инж. Александър Дърводелски – председател на БНФ, Инк.

Поздравление от Джеймс Велков към 30-я конгрес на Българския национален фронт, Инк.

Скъпи българи,

Уважаеми делегати и гости на 30-я конгрес на БНФ, Инк.,

Дошли от различни точки на планетата Земя, но събрали се днес в нашата родна и обичана България, донесли всеки със себе си спомени от детството и надежда, че скъпата и мила родина ще може пак да затрепне със силата на Слънцето, с чистотата на диамант. С тази надежди си отиде от този свят най-добрият ми приятел г-р Иван Дочев – поклон доземи пред святата му памет. Мир на душата ти, българино! Дълбоко в сърцето си вярвам, че всеки един от вас, тук присъстващите, е имал желанието да обгърне с всичката си любов нашата окаяна и изстрадала България. Такива защитници бяхме и ние, отишлите в чужбина, защото друг път нямаше, или ако имаше, то той щеше да бъде смърт. Още чувам в главата си виковете на нещастните, измъчвани и разстреляни в Дирекцията на полицията на Львов мост. Българийо, за тебе те умряха – една бе ти достойна зарад тях!

Пазете спомена за предците, добре го съхранете, с годините нещата стават светли! Бъдете българи докрай и не оставяйте българското да погине!

(Със съкращения)

Надежда за бъдещето

На 24.05.2016 год. се навършват 8 години от кончината на Димитър Петков Велков, познат още под името Джеймс Велков.

Той беше един от малкото българи емигранти, готов да помогне безкористно за бъдещето на България и който истински милееше за Родината си.

Той вярваше в новото поколение и не пестеше съветите си, познанията и средствата си, с които то, новото поколение да прозре в истинската, достоверна история на своите предшественици, за да се гордее с тях. Във връзка с това, не е случайност появата на книгата „Корона от тръни“, за която той избира като писател Стефан Груев и на когото помага да се докосне до документация на ценни, достоверни източници, без изопачения и фалшификации!

Невъзможно е да се изброят в няколко реда делата му или пътя, който извървява в търсене на истини...

Винаги праволінеен, честен и толерантен, той имаше девиза: ПРЕДАНОСТ И ПОСТОЯНСТВО!

Бих споделила за едно негово желание, което за щастие най-после се сбъдва! Още в 1978 година, Джеймс, в името си на президент на Българската Лига в защита правата на човека (Хага), кореспондира с папа Хуан Пабло II, призовавайки обединяването на двете църкви : католическа и православна!

Датата 12. 02. 2016, ще остане символистична и историческа!

Хавана, столицата на Куба, стана свидетел на първата среща от 1000 години на големите лидари на Католическата църква и Руската православна църква – папа Франциско и патриарх Кирил.

Тази среща с патриарх Кирил, папа Франциско квалифицира като „един подарък от Господ“!

И двамата лидари са единодушни за сътрудничество в защитата на християнството по целия свят.

Освен това папа Франциско уведоми, че католическата църква е склонна Възкресение Христово (Пасха), да се празнува в един и същи ден от всички християни и че повече не може да продължават разделени!

Тази историческа прегръдка между двамата височайши, може да представлява едно съгласие много по-задълбочено и да отвори пътя за една визита на папа Франциско в Русия.

Джеймс, радвам се твоето желание за обединяването на двете църкви, колкото и невероятно да звучеше то..., ще се сбъдне!

Почивай в мир и покой!

Снежана Велков

Бел. ред.: Снежана Велков е съпруга на Джеймс Велков.

Нови книги

Жестоки времена – България 1914-2014 Том I. Нагезги, погроми, терор

В края на 2015 г. излезе от печат том първи от трилогията „Жестоки времена – България 1914-2014 г.“ от Димитър Х. Попов, София, издателство „Вулкан“, страници 300, цена 23 лв.

Събитията, върху които се спира авторът в този първи том, обхващат периода от 1914 до 1934 г. Те са едни от най-ужасяващите със своето насилие и жертви в новата история на България. Началото на повествованието от 1914 г. е избрано поради огромния срыв в националния характер и в надеждите на българите от проиграните възможности за победа във войните за национално обединение 1912-1918 г. С достатъчно ярки примери и аргументи авторът посочва отговорността на тогавашната политическа класа в страната. В ключови моменти по време на военните действия в т.нар. Междусъюзническа война (1912-1913 г.), когато българската армия на Южния фронт, както и на запад срещу сръбските позиции, почти е изтръгнала победата, държавният глава под натиска на част от русофилското крило около Стоян Данев заповядва спиране на военните действия и обявяване на примирие. Оправданието с румънското изненадващо нападение в гръб и при незащитена на север и североизток българо-румънска граница, е колкото логично на пръв поглед, толкова и несъответстващо на възможностите ни за съпротива и бързо пренасочване на свободни военни сили срещу румънците. И Димитър Х. Попов съвършено основателно дава примера с 1885 г., когато при много по-тежки и драматични условия българската млада войска се прехвърля от турския фронт на северозапад срещу сърбите за невероятните 48 часа непрекъснат поход. А след това следва и победата.

Книгата е богата с документация за събития, които и сега предизвикват възмущението и погнусата на читателя отново от продажността, корупцията и бездушието на тогавашните политици и търговци, които търгуват с храни, оръжие и облекло за сметка на българския войник. Докладът на командващия

генерал Никола Жеков за състоянието на войските на Южния фронт по време на Първата световна война, представен писмено и устно на цар Фердинанд, е жестока илюстрация на престъпленията в тила. И авторът отново с основание излага тезата, че не войската, а прогнилото управление и безнаказаността и корупцията в тила пряко водят до катастрофата при Добро поле и последвалите вълнения в страната. А тези вълнения илюстрират Владайските събития, обявяването на т.нар. Радомирска република, капитулацията на България, абдикацията на цар Фердинанд и подписването на Ньойския диктат.

Авторът се спира критично и върху управлението на Земеделския съюз и на по-видните личности на тази организация. Централно място в това отношение заема Александър Стамболийски, който като човек и държавник е представен в нова светлина и с нови факти. Много аргументирано Попов се спира върху зловещата роля на Комунистическия интернационал, като оръдие на изгриващия с нова сила руски комунистически империализъм на Балканите и конкретно в страната ни. Не по-малко вреден, противодържавен, противоконституционен и антидемократичен е и „приносът“ на превратаджиите на 9 юни 1923 г. С този си акт те не само засилват нестабилността в политическия живот и политическата система на страната, но и пряко откриват пътя за по-нататъшното съветско проникване в България.

Авторът с подробности се спира на подривните антибългарски действия на нашенските комунисти в т.нар. следблагоево развитие на БКП. Новите „герои“ в лицето на Георги Димитров и Васил Коларов пряко демонстрират национално предателство и обричат на смърт и нещастия и своите съмишленици и участници в Септемврийското въстание от 1932 г. Нещо още повече и още по-отвратително. Те откриват пътя на жесток терор и терористични действия, като ползват щедрата помощ от оръжие, взривни материали и инструктаж от командния център в Москва. Примери: опитът за убийство на цар Борис III в прохода Арабаконак и последвалото взривяване на църквата „Св. Неделя“ по време на опелото на генерал Коста Георгиев, също убит от комунистически терористи. Самият атентат в църквата „Св. Неделя“ по разрушения и дадени жертви е ненадминат в световната история до времената на Ал Кайда през първото десетилетие на новия XXI век.

С не по-малка точност и аргументираност Димитър Х. Попов разглежда и другите политически движения и личности в страната, както и периода на вътрешномакедонските борби за надмощия и политическо влияние. В повествованието си той отделя значително място на първите години от управлението на цар Борис III, на ограничените му функции в началото от Александър Стамболийски, както и на постепенното укрепване на царския авторитет. Не по-малко правдиво авторът показва и пагубното влияние и действия на политическите формации на „Звено“, на Военния съюз, на левите земеделци от кръга на Коста Тодоров, д-р Г. М. Димитров и др. групирани около вестник „Пладне“. За дълги периоди те са под влияние и ръководство на сръбските тайни служби и на Коминтерна. С тяхна помощ те подготвят и следващите национални бедствия за страната. Авторът показва и дейността на един от големите земеделски лидери – Димитър Гичев, и на автентичния БЗНС „Врабча 1“, който той ръководи. Съвсем основателно от комунистически позиции и от тези на левите земеделци-геметовци тази организация е просто унищожена по 9 септември 1944 г., а нейните водачи са хвърлени в затворите и концентрационните лагери. Днес същите леви земеделци, съюзници на комунистите в държавния преврат от септември 1944 г., завъртели се на 180 градуса, се представят за убедени демократи, бивши мъченици на комунистическия режим. Цитати от речи на Димитър Гичев осветляват тези събития.

Том първи на Димитър Х. Попов приключва с преврата на 19 май 1934 г. Вторият том от трилогията, който ще бъде публикуван тази година, ще разглежда периода от 1934 до 1954 г. С много документация той ще отразява събития и личности, забравени или зачеркнати от новите червени историци. Той ще продължи да разобличава аргументирано опитите на днешната посткомунистическа действителност в страната ни да подменят българската нова история. По същия начин, както руската историческа школа след Екатерина Велика и досега непрекъснато подменя и премълчава истинската величава роля на Средновековните български империи за покръстването и просвещението на Киевска Русия и на руския и останалите източни народи със старобългарското слово и писменост и с православната вяра. Нещо, което и днешните български историци, с малки изключения, срамно премълчават с благословията на българските власти. Както и с мълчанието на Българската православна църква.

Том първи с обявената цена може да потърсите на телефона на автора Димитър Х. Попов – (02) 983 24 67, София 1000, ул. „Бенковски“ 27, вх. Б, както и чрез Гошо Спасов. Закупените книги директно от автора и от Г. Спасов се получават за 18 лв., или с 22% търговска отстъпка.

Пишат ни

Съобщение

На представителството на БНФ, Инк., в България

На 1 февруари 2016 г. в София, в храм-паметника „Св. Александър Невски“ в 17 часа бе отслужена църковна литургия за упокой на душите на жертвите на комунизма, иницирана от Св. Синод на Българската православна църква.

На литургията присъства Негово Величество цар Симеон II, придружен от съпругата си царица Маргарита.

Наред с гражданите присъства и председателят на Българския национален фронт, Инк., Чикаго – САЩ, в България

БОРБА

Благодарност от семейството на починалия на 9 ептември 2015 г. в Монтичело, Илинойс, САЩ, член на БНФ, Инк., г-н Милко Мушмов:

1/22/16

Благодарим много на БНФ
за изказания и съболезнования за
загубата на нашия скъпан съпруг
и баща.

Благодарим също за публикуване
в Борба Сърбската Вест.
Написано е много хубаво и едно
от неговите любими стихотворения
е погнй.

Елена и Антонета
Мушмови

Уважаема редакция на сп. „Борба“,

По случай Коледните и Новогодишните празници на всички честни и почтени, достойни българи, обичащи нашето отечество – България, желая дълголетие, здраве и победа на доброто над злото.

Ще успеем с разум

(от стихосбирката „Повеи ми спомнят гласове във времето“, Д. Бутански)

Трудно е, много е трудно –
милиони се гърчат във глад!
Но още сърцето е будно
и ще превъзмогнем тоз глад!

Трудно е, много е трудно –
настават събития тежки.
И мислене вече е скудно,
явно – клонят ни забегки...

Трудно е, тежко почти –
това не оспорваме, драги.
Но коварството нек замълчи –
ще успеем с разуми благи!

Експериментът

“O, tempora, o, mores!”

...Излишни са многото думи. Денят се познава от сутринта и нищо ново, съществено, не става. „Променят се“ светлосенките, но обектите и субектите са същите.

Власт не се дава, а взима... ако можеш. И заплащаш с главата си, ако не успееш.

...Историята наистина е учителка на народите, но има много лоши ученици.

Конкретно: на 10 ноември 1989 г. не произлезе естествено нищо обнадеждаващо демократично. Натрапената от световната юдомасонска върхушка кървава комунистическа система по генерален сценарий бе един ужасяващ експеримент в глобален мащаб, за намаляване до краен минимум на човешката популация, за изкуствено оглупяване на масите и поставяне на останалите псевдоживи двуноги същества с „хорски“ образ под заплаха и подчинение.

„Експериментът“ продължава. Последствията са плачевни (меко казано).

Нашата държавица е жалка креатура на „новия световен ред“, в който няма нищо редно, още повече пък главните управляващи на „нотабилите“ (кой от кого по-задръстен и продажен!).

За истинския човек е достатъчно да види с разума си какви ги вършат „народните“ избраници и какво става по майката земя, за да разбере недвусмислено убийствената същност на античовека антихрист, вселил се в световното и антинационално управление.

Различни са формите, но една е същността на злото: взаимно се унищожавайте и не знайте рода си – аз ще господствам!

...Ако не се намери правдиво и справедливо, природосъобразно и боголюбиво решение за спасение на човешкия род и живота на земята, то – целият свят загиба!

П. С.: „Нашата орисия“ тук, в България, е следствие от световните катаклизми и хорската фрапантна безотговорност.

Димитър Бутански, Койнаре

До списание „Борба“

Новогодишно!

Тежко ми е, трудно ми е и много, много тъжно!

В три държави живях, но като българското чудо не срещнах! Злоба и завист, алчност и лицемерие от страна на управляващите, безпомощност и смирение от страна на един настрадад народ!

След 25 години на „просветителство“ нещата не се подобряват, а се влошават!

Съществувам в държава убиец!

Уважаеми читатели, Хубави празници и Бог да ни пази!

Росица Кирилова, Хасково

Уважаема редакция на сп. „Борба“,

Пожелавам през 2016 г. на целия колектив на сп. „Борба“ здраве и дълголетие. Дано тя бъде годината, през която най-после се отървем от комунистическото всевластие по етажите на властта, откъдето безотговорно се разпореждат с живота на хората, които не са от тяхната черга и които те продължават да мразят и ненавиждат.

В с. Широка лъка, обл. Смолян, има 14 семейства репресирани след кървавия 9 септември 1944 г.

Когато показах сп. „Борба“ на някои от тях, те са уведомили и другите и всички изказаха желание да го получават. Предполагам, че това ще е невъзможно, ако не невъзможно, най-малкото представлява трудност за редакцията. Затова ви моля да изпращате поне три броя на адреса, който ви съобщавам отделно от това писмо. Те ще го предават за четене един на друг.

С уважение: Л. Иванов

Бел. ред. Господин Иванов, молбата Ви ще бъде удовлетворена още с този пръв брой за 2016 година.

Създаването и спазването на законите в държавата е инструментът, който създава необходимите условия за нормалното ѝ съществуване.

Когато те като правила за изпълнение не се изпълняват, обществото и държавата са обречени на разпадане.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Правосъдието
е основа
на държавите.
Нека се
подчиняваме
на законите,
за да бъдем
свободни!

Въра
Сила
Суверенитетъ